



Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

„Várja lelkem az Urat, jobban mint az örök a reggelt,
az örök a reggelt.” Zsolt. 130:6.

Vártál-e már valakit, olyan igazi, repeső várással? Amikor nem tudsz másra gondolni, nem tudsz másfelé nézni, mást meghallani, amikor a szíved dobogása nem tud mást érezni, mint hogy jön...! Jön az, aki ígerte, jön az, akit annyi boldog reménységgel, sejtéssel vársz. Vártál-e már? Ha nem vártál, akkor azzal szegényebb az életed, üresebb a szíved. — Vártam — és olyan jó várni.

Vártál-e már valamit? Vártad-e nagyon? Vártad-e a nap múlását, vártad-e az elővendő napot, ígéretek beteljesülését? Vártad-e a reggelt munka mellett, szórakozás közt...? Vártad-e órák lassú elmúlását, percek tovasuhanását betegágy mellett? Vártad-e a sötétség múlását, hajnal pirkadását haldokló kedvesed mellett? Vártad-e térdre roskadva, tusakodó imádságban egy tovaröppenő lélekért. Vártad-e, mint az örök a reggelt? — Én vártam. Vártam a reggeli nap első sugarait, vártam a homály tűnését, vártam egy hazaköltöző lélek utolsó fellobbanását, vártam egy búcsuzó szempár utolsó meleg sugarát. „Jobban, mint az örök a reggelt.” Oh, hogy várja az örök a reggelt, de én ennél jobban vártam a reggelt.

„Várja lelkem az Urat”. Várjad az Urat! Várd sóvárgó, repesedő várással. Olyan várással, amely mellett minden eltörpül, minden semmivé lesz, minden elenyészik. Várd olyan várással, amely soha meg nem szűnik, soha el nem lankad, soha el nem fogy. Várd a mécsessel az ablakban, reménységgel szívedben. Várd éjjel és nappal. Várd míg meg nem jó. Ó jön, — és te nem vársz hiába!

Dr. F. M. d. f.

J ö n !

Nem mindennapi ünnepségre készült a város: várta az ország első emberét, a kormányzót. Már hetekkel előbb elkezdődött a lázas készülődés a magas vendég méltó fogadására. Egymásután épültek a tribünök és amint folyt a gyors munka, minden kalapácsütés szinte csak ezt az egy szót visszhangozta a szívekben: jön! jön az, aki oly közel áll minden magyar szívhez, mert általa szabadította meg Isten nemzetünket oly nagy nyomorúságból!

Amikor végre elérkezett a nagy nap, izgalomtól kipirult arcú emberek siettek már a reggeli órában az ünnepségek helyére, hogy csak el ne késsenek a kormányzó fogadásáról! Hamarosan zsúfolt sorokban várakozó emberek tömege szegélyezte az útirányt, melyen a kedves vendégnek elhaladnia kellett, bizonyítva ezzel azt, hogy mindenki látni akarta őt.

Nem hiába vártak. Akit vártak, megjött.

Amint magam is résztvevője voltam e szép ünnepségeknek, néhány gondolatot ébresztett bennem:

Elérkezett a gyönyörű adventi időszak, a Krisztus-várás mélyértelmű ünnepi időszaka! Milyen szívvel nézünk vajon ennek elébe? Arra kellett gondolnom, hogy az a sokezer ember, aki nagy lelkesedéssel várta kormányzóját, vajon hogyan, vagy egyáltalán várja-e a nagy menyeyi Királyt? Pedig ő is jön felénk, megérkezése minden nappal közelebb van hozzánk! Gondolunk-e erre komoly önvizsgálattal?

Magyarország kormányzója hősök megjutalmazására jött és mégis, amint szemtől-szembe álltak vele a haza hős fiai, egyszerre megremegett szívük, mert minden hőstettük ellenére is érezték kicsiny, jelentéktelenné zsugorodott voltukat a nagy vezérelt szemben! — Krisztus egyszer már eljött hozzánk, mint kis gyermek, de tudjuk, ő még egyszer eljön majd, akkor azonban már mint ítélő Bírója élőknek és holtaknak. Gondolunk-e erre, van-e bennünk bűneink tudatában félelmesen szent várakozás a nagy adventi Királyra? Engedjük itt megítélni bűneinket, hogy ne zavarhassa meg semmi Krisztus boldog várását szívünkben, Annak várását, akit Isten a lelünk Megmentőjének küldött hozzánk!

A kormányzó érkezésekor először kényelmetlen állóhelyen szorongtam, amikor egyszer csak egy ismerős rendező jött felém és ülőhelyre vezetett. — Utolsó helyen, magam a legméltatlanabbnak érezve, várom az adventi Királyt is! Szívemet azonban mégsem gyötrő kétségek, hanem szent bizakodás tölti el, hogy drága vérén megtisztított tulajdona, megkegyelmezett bűnös lehetek, aki az Úr kegyelmében bizakodom és ez elég az én üdvösségemre.

Testvérem, aki talán szintén remegő szívvel, magad a legnyomorultabbnak tudva, gondolsz a Krisztussal való találkozás közeledésére, várjuk csak őt így, megtartatásunkat egyedül Tőle várva, amíg valóban elérkezik hozzánk is a bűnösök Üdvözítője, hogy majd hozzánk is így szólhasson: »Barátom, jöjj feljebb, megmostalak véremmel, így tiszta és az én tulajdonom vagy már!«

Eljön, hogy megítéljen élőket, holtakat. Ki hozzá hű, ne féljen, ő annak üdvöt ad. Jövel fényes világunk, jövel mi szép napunk, igaz szívből kívánunk, míg Hozzád juthatunk!

B. O. d. t.

Adventi fenyőkoszorútól töviskoronáig!

Karácsony előtt néhány héttel a posta kedves kis csomagot hozott nekem, amely a nagyságához mérten feltűnően könnyű volt. »Mi lehet benne?«, gondoltam csodálkozva társaimmal együtt. Mikor a csomag zsinórját megoldottam és kicsomagoltam, egy szép kis adventi fenyőkoszorú került elő belőle. Kedves, meleg üdvözlét távoli szeretteimtől. A koszorúra gyertyák voltak erősítve. Meggyújtottam mindet. Gyertya gyertya után égett le és hirdette nekünk Azt, aki a világra jött világosságul és újra el fog jönni.

Tovább kellett mennem, a fenyőkoszorút nem vihettem magammal, meg kellett semmisítenem a kedves, hazai üdvözlét. Élénken csaptak fel a lángok a fenyőből. De hamarosan felűnt, hogy a fenyőkoszorúnak erős drótváza volt, melyet nem emészthetett meg a tűz. Kivettem a parázsból és megdöbentem. Egy töviskoszorút tartottam a kezemben. Az öröm friss zöld fenyője alatt a fájdalom töviskoronája volt elrejtve. Ez az egyszerű vész a köröskörül kiugró hegyeivel elkezdett nekem beszélni. És Isten Fiának az útja itt a földön megvilágosodott előttem.

Lehetetlen keresztyén életet élni anélkül, hogy a világ gyűlölné bennünket. A világnak ugyanis maga a keresztyénség van ellenére, jóllehet sokszor úgy tesz, mintha csak a megnyilvánulási módban s körülményekben találna kifogást. Ezzel szemben az a tény, hogy ha az ember a módon változtat, újra kitalálna valami mást.

Spener.

★

Halála előtt Spener többek közt ezeket mondta: »Semmi, de semmi nincs, csak Istennek Jézus Krisztusbarát való irgalma, amire hagyatkozhatom. Mindabból a jóból, ami valamennyire általam történt, semmit sem tulajdonítok magamnak: semmi más nem illet engem, csak az, ami rossz volt.«

Karácsonyt keresünk

A város szürkeségbe dermed.
Mégfogom most a Jancsikák, Juliskák
kicsiny, meleg kezét,
s az ő útjukon indulok eléd,
ő, ajándékozó, királyi Gyermekek.
Karácsonyt keresünk.
Utunkra halkan hulldogál a hó.

Karácsonyt keresünk,
s a hópihéék mesélnek.
Mesét tütyül a kismadár az ágon.
Mesél a hólepett fenyő.
Mesél az erő, a tisztás, a rét...
Halk, biztató mesét
susog a szellő.
Parányi nyomot hágy a tiszta hóban
minden kis csizma, minden csöpp cipellő...
Karácsonyt keresünk!
S minden meséli, mondja, zúgja,
hogy eljössz hozzánk,
s amit kívánunk, meghozod nekünk.
Aranyhajú babát és meleg kendőt,
kisvonatot és táltosparipát;
télikabátot, zengő trombitát!

Belelépek a könnyű lábnyomokba
és bizakodó szívvel, mosolyogva
követem át a hólepett világon
a sok kicsiny Juliskát, Jancsikát.

Úgy-e, nekem is hozol valamit?
Meg is írom halk, hófehér levélbe'
és elküldöm az égbe, mit szeretnék.
Ha meg is nőttem, úgy-e hogy lehet még?
Hozz nekem új szemet!

Olyat szeretnék,
hogy felhőn, kődön, mindenén túllásson,
túl a múltáson,
jelen sivárságán,
és lássa meg
tavaszi rügyek titkos duzzadását
levéltelen íák téli, halott ágán.
Es lásson Téged,
lásson szüntelen,
mindenki felett diadalmasan!
Gyógyítsd meg a szemem!
...A régi táj és szomorún sóvárog.
Uram, én karácsonyra újat várok,
hívót és ragyogót!
Akkor is azt,
ha körül minden szürkeségbe dermed.
Hozz új szemet,
ő, ajándékozó, királyi Gyermekek!

Megyek a Jancsikák, Juliskák útján.
Mesél az erdő és mesél a rét.
Halk, biztató mesét
susog a szellő.
Parányi nyomot hágy a tiszta hóban
minden kis csizma, minden csöpp cipellő.
S én bizakodó szívvel, mosolyogva
belelépek a könnyű lábnyomokba. —
Karácsonyt keresünk.

T. E. d. t.



Élő Megváltóm van!

Haberl professzorhoz jött egyszer egy férfi és így szólt: »Nem értem, hogy Ön mindig és mindenütt Jézusról beszél. Látja, én is vallásos vagyok. De énnél ez sokkal bensőségebb. Igen, olyan mélyen bensőséges és vallásos az életem, hogy arról beszélni nem is tudok és nem is akarok.«

Haberl ránézett és így felelt: »Igen, Önél ez olyan bensőséges, hogy kívülről egyáltalán nem lehet semmit látni. Olyan lehelletfinom, hogy hozzá se szabad érnie. Nekem nincs ilyen finom vallásos életem, azonban van élő Megváltóm, aki meghalt értem. És ez olyan jó és olyan fenséges, hogy Őröla hallgatni sohsem tudok.«

A másik csendesesen hallgatott. Sejteni kezdte, hogy Haberl gazdagabb, mint ő. Neked van-e élő Megváltod? Ha nincs, várod-e? Várjad! — Ő eljő!



Megjelent az élet.

Milyen gazdag emberek vagyunk mi keresztyének! Örökkévaló életünk van. Krisztus elvette a halál hatalmát és el nem múló életet hozott. Az Ő győzelme a mi győzelmünk, az Ő élete a mi életünk. »Aki Isten Fiában hisz, az él.«

Világháborúban történt. Advent első napján meneteltem egy csapattal a tábori istentiszteletre. Egy erdőirtáson gyűlt össze a hadosztályunk szürke csapata. Előttünk emelkedett magasba a kereszt, fehér nyárfatörzsből összeróva és üdvözölt bennünket, mint az élet jele. Enekeltek katonazene kísérettel Gerhardt Pál énekét: »O miként fogadjalak világ Megváltója?« A tábori lelkész az eljövendő Király örömezenetéről beszélt: »Imé jön néked a te Királyod!« Hallod-e barátom, a te Királyod jön tehozzád!? Az ég Királya be akar térni hozzád világhosszágával és életével. Hozzad akar jönni a harcmezőre is.

»Im jön, im jön szeliden,
Merő szeretet ő,
Maradj meg nála híven,
Te csüggéd szenvedő.«

Vissza meneteltünk újból a frontra. Agyudörgés fogadott bennünket. A zord valóságban vagyunk. Aznap délután temettük egy barátunkat, akit egy telitalálat megölt. Csendesesen álltunk a hatalmas úr. a halál előtt: Vajjon ki lesz a legközelebbi? De csendesesen álltunk az Élet Fejedelme előtt is, aki hatalmasabb a halálnál és imádtuk Őt, mert Ő mondja: »En vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is él. És aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal!« Hiszed-e ezt? Ha hiszed, meglátod Isten üdvösségét!

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Dec. 1. Zsolt. 46. Mt. 13,1—9. 18—23.
A mag érték, mert élet van benne és életet termő erő. Minden szeme becses a magvető előtt. Szánja a kárba veszett, köre, vagy tövis közé hullott magot. Szánja, de odaszánja. Hány drága igemag hullt az életünkbe, a szívünkbe: útfélre, köre, tövis közé, némelyik jó termőföldbe. Olyan kevés a gyümölcs, mégis hull, egyre hull a mag. A magvető szánja, de odaszánja.

Dec. 2. Zsid. 11,32—40. Mt. 13,10—17.
Az Isten munkájának ellenálló embertől akiben nincs meg a készség az Ő akaratának az elfogadására és teljesítésére, az is elvétezik, amiye van. Aki behúnyja a szemét, hogy ne lásson, hogy ne kelljen megtérnie, s Krisztus meg ne gyógyíthassa, szembehelyezkedik az Ő mentő akaratával, az hogyan menekülhetne, gyógyulhatna meg?

Dec. 3. Zsid. 12,1—13. Mt. 13,24—30. 36—43.
Az ember Fia elveti az övét, mint jó magot, ebbe a világba: jó földbe, útfélre, tövis és konkoly közé. Szánja, de odaszánja őket, hogy teremjenek százszoros gyümölcsöt. Közeledik a nagy aratás. A mennyei csűrbe már nem kerülhet konkoly, csak aranybúza, Krisztus tiszta búzája; napként ragyog minden szeme.

Dec. 4. Zsid. 12,14—29. Mt. 13,31—35.
Isten sok kicsiny kezdetet áldott már meg az Ő országában. Ha meg vagyunk győződve, hogy az Ő akaratát valamilyen munkának a megindítása, ne is riasszon vissza a »miből?« és a »hogyan?« hitetlenkedő kérdése. Övé az áldás, Övé a kegyelem, Övé a hatalom is.

Dec. 5. Zsid. 13,1—14. Mt. 13,44—46.
Néhány szoban csodálatos mélységek! Kincs, elrejtett kincs, mindent megérő kincs: Isten országa! Megtaláltad-e már? Odaadtál-e mindent, hogy a tied lehessen? Vagy el van még rejtve előtted is? Akkor keresd meg és semmit ne sajnálj érte. Ne legyen drágább előtted a múlandó az örökkévalónál!

Dec. 6. Mal. 3,19—24. Mt. 13,47—52.
Ma még lehetnek emberek, akik merészen kérdik: »Mi közöm Istenhez?« De az ítélő Isten gyalmából ki nem menekülhet senki. Mindnyájunkat magába ölel majd a világot átíró gyalom: örök életre, vagy örök halálra. Ki tudja, milyen hamar.

Dec. 7. Lk. 21,25—36. Róma 15,4—13. Lk. 17,20—30. II. Pét. 1,3—11. Zak. 1,1—6.
Milyen szomorú és megdöbbentő isteni üzenet: Ne legyetek olyanok, mint atyáitok! Ítélet ez az atyák fölött, akik nem hallgattak Isten szavára. Ők elmúltak, de Isten végzése műhatatlanul beteljesedtek. — Ma az adventi zörgető Jézus is felénk kiált: »Térjeteك hozzám és hozzátok téreك!«

Dec. 8. Zsolt. 47. Zak. 1,7—17.
Pusztlulás, fogság, ítélet Jeruzsálem és Júda sorsa. Az Úr izenete mégis az: »Szeretem Jeruzsálemet és Júdát nagy szeretettel!« »Azt bünteti, kit szeret, Másként Ő nem is tehet.« Tesvérem, ha szenvedsz, ha nehéz a kereszted, ha az életedben minden el-lene mond is: hidd erősen: Szeret téged az Úr nagy szeretettel!

Dec. 9. Zsid. 13,15—25. Zak. 2,5—10.
Csodálatos ígéretek: az Úr tűzfal akar lenni Övéi körül. Ami ér bennünket, át kell, hogy natoljon a falon. »Mérgét veszti a bűn nyila, áldássá lesznek szenvedések«, mert »A lángfalon kívül van a világ, a föld, a test, a bűn, a tájdalom, s mindentől óva, védve, rejtve mi: belül a lángfalon.«

Dec. 10. Jel. 2,1—7. Zak. 4,1—6.
Hogyne világítana az aranygyertyatartó, amikor két olajfa ága egyre csorgatja edényébe az arany-olajat? A mi számunkra is kész minden, hogy sugárzó és bővülő köd lehessen az életünk. Nem a mi erőnk, hatalmunk, egyedül az Úr Szentleke által.

Dec. 11. Jel. 2,8—11. Zak. 7,1—14.
A fogságból hazatértek azt kérdezik, vajjon tovább is tartás-e a nyomorúság napjaiban fogadott börtöt? Az Úr felelete világosan élénk tárja, mennyire nem ilyen külsőségekben gyönyörködik. Ő megtérést és új életet vár tőlünk.

Dec. 12. Jel. 2,12—17. Zak. 9,9—12.
»Örülj nagyon...!« Adventi kiáltás ez. Jön a Király, a te Királyod, a békeség Fejedelme! Megvan-e adventedben a Krisztus-váro öröm, a boldog elébesítés?

Dec. 13. És. 40,1—8. Zak. 13,1—9. 14,8—9.
A proféta már a gyógyító erejű golygotal forrás felé tekint. Latja a megvert, megsebesített Pásztort, Akin sebeket ütöttek a »barátai« házában. Ő, szenvedni jött Ő erre a világra! Minden szenvedésünket magára venni, győzelmet szerezni. Hogyne örülnénk nagyon az Ő elérkezésének!

Dec. 14. Mt. 11,2—10. I. Kor. 4,1—5. Mt. 3,1—11. II. Tim. 4,5—8. Mal. 3,1—6.
A proféta tekintete Krisztus első és második eljövételét egybe öleli. A második, minden nappal közeledő eljövétel, amikor ítéli jó élőket és holtakat, kelti a kiáltó kérdést: »Kicsoda szenvedheti el az Ő eljövételének napját? Es kicsoda áll meg az Ő megjelenésekor?« Akit Ő megtisztított, megpróbált a tűzben, az várhatja csak félelem nélkül ama napot.

Dec. 15. Zsolt. 48. Mal. 3,7—4,6.
Eljön a nap! Félelmetes a gonoszselekvőknek, dicsőséges az Urat félőknek. Második advent népe! Legyen a derekunk föl-övezve, szövetségünk meggyújtva, és várjuk az Urat!

T. E. d. t.

